

Alexandru Mitru

Legendele Olimpului

EROII

Ilustrații de Andrei Măceșanu

arthur

DEDAL ȘI ICAR

Zeus se prefăcuse odată-n taur și o răpise pe Europa, copila unui rege fenician. Pornind înnot prin apa mării, stăpânul a purtat-o pe fecioară până într-un tărâm îndepărtat. Această parte-a lumii avea să poarte, mai târziu, numele ei.¹ Iar coasta unde-a poposit cu fata Zeus era a unei insule. Insula Creta.²

Din dragostea lui Zeus cu fata feniciană, cu Europa, s-au născut doi feciori. Minos a fost întâiul. Al doilea: Radamant.

¹ Știm că numele continentului nostru s-a dat – după legendă – de la acela al frumoasei prințese feniciene răpită de Zeus sub chip de taur și dusă în Creta.

² În cântecele *Odiseei* (tradusă în românește de George Murnu, E.S.P.L.A., București, 1956), istețul Ulise, în haine preschimbate, întors în patrie, după călătoriile îndelungate, grăiește astfel Penelopei:

*...I-o țară
Ce-i zice Creta, mândră, roditoare,
Cu ape-n jur, că e-n mijlocul mării,
Și oamenii foiesc în ea puzderii.
Pe-ntinsul ei sunt nouăzeci de-orașe
Cu fel de fel de limbi: ahei, și mândri*

Dar Zeus, părăsind-o pe tânăra-i soție – cum avea obiceiul –, ea s-a căsătorit, a doua oară, cu regele din Creta: Asterion, pe nume.

Nu peste multă vreme, Asterion s-a stins. Și, murind el, poporul s-a adunat la Cnossos, orașul cel mai mare din vremurile-acelea, s-aleagă un nou rege.

Atunci, precum se pare, Minos a luat cuvântul și a rostit semeț:

— Tronul, pe care-l lasă pustiu azi vechiul rege, mi se cuvine mie. Nu doară fiindcă mama a fost aici regină... E vremea să dezvălui acum o taină mare. Asterion nu-i tatăl copiilor Europei. El nu e tatăl nostru... Zeus ne-a zămislit pe mine și pe fratele meu, ce e aici de față. Dar eu sunt cel mai mare, primul născut de mama. Și Zeus, știți prea bine, s-a născut tot în Creta. Creta e țara lui. Urmașii săi se cade să ia în stăpânire insula și poporul. Poate nu vă-nvoiți?...

— Ba ne-nvoim, firește, au răspuns toți cretanii, dacă ne dovedești că tatăl tău e Zeus.

— Mărturie mi-e mama, a grăit iară Minos.

— Asta nu-i de ajuns, au spus unii bătrâni. Noi vrem altă dovadă...

— Și ce dovadă vreți?

— Uite, au zis bătrânii, dacă-i ești fiu lui Zeus, într-adevăr, cum spui, zeii or să te-asculte... Cere-i tu lui Poseidon, să

*Eteocreți, cidonieni alături
De doriene războinici și de oameni
Dumnezeiești, pelasgi. Între orașe
E unul mare, Cnossos, unde Minos
Fu împărat la nouă ani și cel mai
Apropiat de Joe...*

vedem, împlinește o rugămintea ta?... Roagă-l să scoată-n-dată, din valurile mării, un taur fermecat...

— Nu cere, a spus Europa feciorului său Minos. S-ar putea ca Poseidon să nu vrea să te-asculte. Și-atunci cobori ocară grea și pe capul meu...

— Ba, totuși am să-ncerc, a mai dat răspuns Minos. E fraatele lui Zeus, și el o să-mplinească, desigur, ce-l rog azi.

Minos – cu un cortegiu de fete și femei – s-a dus către un templu închinat lui Poseidon și s-a rugat de zeu să-i împlinească voia și să scoată un taur din apa verde-a mării.

— Iar taurul acesta, prin care tu vei face dovadă că sunt fiul lui Zeus, ți-l voi jertfi tot ție, preaputernice zeu!... a făgăduit Minos zeului mărilor.

TAURUL LUI POSEIDON IESE DIN MARE

De cum și-a sfârșit ruga Minos, cu-aceste vorbe, marea s-a-nvolburat și s-a pornit să geamă. Apele au crescut. Valuri albe de spumă s-au repezit spre țărm și au adus cu ele un taur fermecat¹.

¹ Este vorba de taurul care, turbând mai târziu din porunca lui Poseidon, pustia toată Creta. Cunoaștem din legendele anterioare că taurul a fost îmblânzit de Heracles și adus la Micene, dar aici lăsat liber de Euristeu, care se temea să nu facă stricăciuni. Mai târziu, celălalt erou, Tezeu, l-a prins pe câmpul Maraton și l-a răpus.

Nici nu se mai văzuse un astfel de-animal. Avea un trup uriaș. Ochii ca de safir și părul mai bălan decât petala albă a unei flori de crin.

Cu pasul maiestuos, taurul s-a-ndreptat către fiii lui Zeus. Ajuns în fața lor, s-a plecat de genunchi. Mai ales către Minos.

— O, e adevărat!... au glăsuț bătrânii cei neîncrăzătorii în vorbele lui Minos. Europa, fii slăvită, ai fost soața lui Zeus și i-ai născut feciori! Pe unul dintre ei ți-l facem astăzi rege. Pe Minos... Tu, ce spui?

— Asterion s-a dus... Cenușa lui e rece. Sunt trei zile din ceasul când l-am urcat pe rug. Ne trebuie alt rege, a glăsuț Europa, și feciorul meu Minos e cel mai potrivit...

— Să fie dară rege!... au glăsuț bătrânii.

— Să fie!... au strigat toți.

Astfel a ajuns rege peste insula Creta feciorul cel mai mare al frumoasei Europa. Dar cum s-a văzut rege, nu a mai vrut s-aducă jertfa făgăduită. Taurul ce ieșise din valurile mării era mult prea frumos și s-a gândit că este mai bine să-l păstreze.

...Și, precum i-a fost gândul, a săvârșit și fapta. A dus într-o pădure taurul lui Poseidon, și-acolo l-a ascuns, legat între copaci. În schimb a dus, drept jertfă, un animal ca toate, din cirezile lui.

Când a văzut Poseidon înșelăciunea asta, s-a mâniat grozav și a vrut să-l ucidă pe mincinosul rege, lovindu-l cu tridentul; dar și-a adus aminte că Minos e feciorul olimpicului Zeus. Și-a cugetat că-i bine să-l pedepsească altfel. Nu chiar așa fățiș. Ca Zeus să nu afle că i-a lovit odrasla și să nu se răzbune.

A mai lăsat o vreme, până când noul rege a vrut să se însoare și a aflat că el și-a ales ca mireasă pe dulcea Pasifae, o fată-a soarelui.

— Aha!... a spus Poseidon. Iacătă și sorocul. De când îl așteptam...

Într-o lună sau două s-a pregătit și nunta. La nuntă-au fost poftiți eroi și regi și zei. Printre ei și Poseidon, alături de-Afrodita și Helios, părinte al gingașei fecioare, Selene și mulți alții. Cine poate să știe câți or fi fost cu toții?!...

A început ospățul, a avut loc și danșul. S-a râs. S-a petrecut zile nenumărate.

Poseidon a glumit cu oaspeții, cu Minos și chiar cu Pasifae; dar n-a uitat o clipă că el venise-acolo doar spre a-și împlini dorinta răzbunare.

Iar când a fost să plece – având și ajutorul frumoasei Afrodita – zeul stăpân al mării a săvârșit o vrajă. Și mândra Pasifae, sub vraja asta cruntă, și-a simțit ochii tulburi și inima pierdută și gândul răvășit. Nu mai știa să vadă cele din jurul ei precum erau aieva. I se părea, de pildă, că taurul cel alb, scos de zeul Poseidon din valurile mării, este-un tânăr viteaz, frumos, voinic și falnic. Iar pe soțul ei Minos îl vedea ca pe-o fiară ce-ar vrea să o sfâșie. Osândă mai cumplită dată de olimpieni unei tinere fete ne-ntinate la suflet, în ziua ei de nuntă, nici că s-a mai văzut.

REGINA ODRĂSLEȘTE PE MINOTAUR

Și nu i-a fost nici asta de-ajuns zeului mării. A făcut, tot prin vrajă, ca tânăra regină să odrăslească – biata! – un monstru fără seamăn. Monstru-nfiorător.

Trupul ciudatei ființe era de om, firește, dar cap avea de taur... cu bot, cu păr, cu coarne. Și ochi avea, sub frunte, răi, înecați în sânge.

Dihania aceasta – numită Minotaur¹ – nici nu dorea să sugă, cum se hrănesc copiii când sunt încă micuți. Nici nu poftea să pască la fel ca vițelușii. Ci voia să sfâșie, ca lupul, numai carne. Și-n primul rând, de om.

Îndurerată, Pasifae jelea înfricoșată, înțelegând c-a fost lovită de Poseidon, ca și de Afrodita. Iar regele, tăcut, își ascunsesse fruntea în palmele-amândouă, gândindu-se mereu:

„Unde-ar putea să fie ascunsă fiara asta atât de sângeroasă, pe care o născuse regina Pasifae? Unde-ar putea s-o ducă, să nu-i mai vadă chipul atât de monstruos? Și să nu-i mai audă răgetul său de foame, care umple palatul, răsună peste tot și-ncarcă de rușine pe regele din Creta. O!... zei, ce-i de făcut?“

În marea disperare care îl cuprinsese, Minos și-a amintit că locuia în Creta artistul atenian ce se numea Dedal.

¹ Am amintit despre acest Minotaur, ca și despre Dedal și Ariadna, încă din legenda anterioară despre Tezeu.

El făptuise lucruri cu totul minunate. Legendele ne spun c-a inventat securea, burghiul, ferăstrăul, cleștele și ciocanul și chiar firul cu plumb. Și, tot după legende, acest artist a fost primul sculptor de vază și primul arhitect.

Înainte de dânsul statuile-ar fi fost, precât se povestește, numai butuci de lemn, ciopliți puțin, ici-colo... Artistul le-a dat formă de trupuri omenеști butucilor de frasin, de fag sau de stejar. El a cioplit cu dalta picioarele, mijlocul, și brațele, și gâtul, și a săpat în lemn trăsăturile feței: nasul, gura și ochii. Xoanonele diforme, statuile de lemn din timpurile vechi – când erau măiestrite de mâna lui Dedal – păreau că-s în mișcare, că râd sau glăsuiesc. Precum se povestește, când au zărit cretanii cele dintâi statui cioplite de Dedal, le-au zăvorât în beciuri sau le-au legat cu sfori, ca nu cumva să fugă. Socoteau că sunt vii. Chiar voinicul Heracles, trimis de Euristeu să prindă taurul, a văzut un xoanon creat de Dedal. Socotind că-i o ființă ca toate celelalte – luându-l chiar drept dușman – s-a repezit furios și s-a luptat cu el, spre hazul tuturor, până s-a dumirit că-i neînsuflețit, fiindcă s-a sfârâmat în mii de bucățele, sub pumnul lui grozav.

Și iată că acuma regele trimisese niște slugi de credință să-l cheme pe Dedal.

— Să-mi faci, a rostit Minos artistului Dedal, un palat măiestrit. Nu știi cum... dar să-l faci așa, c-un meșteșug... Cine-o intra acolo să fie bun intrat. Să nu poată ieși, oricât s-ar strădui...

— Ți trebuie curând?

— Curând?... Ha!... și mâine... și astăzi de-ai putea.

— S-ascunzi pe Minotaur?...

— Pe Minotaur, da. Nu mai pot să-l aud. Nici nu mai pot să-l văd. Aș vrea să-l șiucid, dar s-a născut, cum știi, la mine în palat... îmi este deci fecior, prin voia lui Poseidon... Dacă-l țin în palat, îmi sfâșie supușii; vrea doar carne de om. Trebuie să-l închid...

— Și cu ce-l vei hrăni?

— Cu prinșii din război și cu cei condamnați. Dar asta-i treaba mea... Tu ești dator să-mi faci clădirea poruncită. De nu vei izbuti, tu însuși vei fi dat drept hrană-acestui monstru născut de Pasifae. Ai înțeles, Dedal?

— Prea bine, tot, stăpâne... Mă duc să-mi înjghebez un plan pentru palat la marginea grădinii...

— Te du... și te aștept cu planul pregătit, să vii cât mai curând.

DEDAL CONSTRUIEȘTE LABIRINTUL

Și a plecat Dedal. S-a apucat de lucru și în puțină vreme a făcut un palat cum nu se mai văzuse în lume nicăieri. Era clădit din piatră. Era înalt, înalt; dar neacoperit. În el se-ntortocheau zeci, sute de culoare, de săli și chiar de scări. Toate se-ncruciau, urcau sau coborau

într-un astfel de chip, încât te năuceau. Dacă intrai acolo, te-ncurcai pe culoare, și, vrând să ieși, de pildă, te afundai mai rău. Și oricât te sileai nu mai nimereai drumul. Nu mai puteai ieși.

În acest larg palat, în acest labirint¹ – cum l-a numit Dedal – a-nchis regele Cretei pe fiara Minotaur. Și ca să-i ție viața hidosului său fiu, Minos îi aducea în negrul labirint pe prinșii din războaie și pe alți condamnați. Când n-avea prizonieri, îi azvârlea acolo păsări sau alte ființe și faguri de albine, cu miere-nmiresmată.

Însă stăpânul Cretei era rege războinic și, supunând popoare, ținuturi, peste tot, îi silea pe aceia care erau învinși să-i plătească tribut. Dar ce tribut? În sânge. Fecioare și flăcăi ca jertfă pentru fiara ascunsă-n labirint.

...Și, tot luptând prin lume, Minos a biruit cândva și pe-atenieni și, după obiceiul pe care și-l făcuse, i-a silit și pe ei să-i trimită tribut, în fiecare an, câte șapte fecioare și alți șapte flăcăi.

Au plătit atenienii de două ori tributul, fără de niciun murmur, însă a treia oară, între cei hărăziți ca hrană pentru fiara închisă-n labirint, a venit și Tezeu. Iar buna Ariadna – cu sfatul lui Dedal – și-a ajutat iubitul. El a doborât fiara și a fugit din Creta.

Și cine să plătească? Cine să ispășească și pentru Minotaur, și pentru că Ariadna fugise cu Tezeu?

¹ Labirintul construit de Dedal era considerat una dintre cele șapte minuni ale lumii.

Regele a aflat că artistul Dedal a dat sfat Ariadnei și ea l-a ajutat pe iubitul Tezeu. L-a chemat pe Dedal și i-a strigat așa:

— Tu le-ai dat ajutor?... Tu... câine atenian? Și-ai socotit, pesemne, că scapi neosândit?

— Eu le-am dat, da, stăpâne, a glăsuț Dedal. Ai omorât atâția tineri nevinovați din ținuturi călcate de tine în picioare. Atâția osândiți de tine pe nedrept, chiar din insula Creta, au fost mâncați de fiară, crudule bazileu. Nu mai puteam să-ndur. Făptuiești numai crime. Ucide-mă acuma, de vrei, nu mă-nspăimânt...

— Nu. N-am să te ucid, căci mintea ta isteată, harul tău de artist îmi sunt de trebuință. Dar am să te închid – a spus regele Minos – în schimb, în labirint, cu fiul tău Icar. Să nu-ți treacă prin minte, cumva, să-ncerci să fugi...

CĂDEREA LUI ICAR

Și, la semnul lui Minos, sclavii s-au repezit. L-au înșfăcat de umeri, și-așa, mai mult târâș, l-au purtat prin grădină până la labirint.

Alți sclavi, în vremea asta, i-au adus și feciorul, ce se numea Icar, pe care-l dobândise dintr-o căsătorie cu-o sclavă a lui Minos. El se uita-ngrozit la zidurile-nalte.